

Arrest

nr. 270 233 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2021 tot niet in overwegingname van een aanvraag gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2021 met refertenummer 98920.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2017 wordt, wat verzoeker betreft, beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Verzoeker en mevrouw J.A. leggen op 4 december 2018 een verklaring van wettelijke samenwoning af. Deze wordt geregistreerd in het bevolkingsregister.

1.3. Op 25 januari 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 10 juli 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het beroep tegen deze beslissing wordt met arrest nummer 230 005 van 10 december 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.4. Op 5 februari 2020 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 9 juli 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister om de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging te nemen. Het beroep tegen deze beslissing wordt met arrest nummer 247 052 van 11 januari 2021 door de Raad verworpen.

1.5. Op 3 mei 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 29 oktober 2021 beslist de gemachtigde om de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging te nemen.

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

A. H.

Nationaliteit Ghana

Geboren op 22.12.1967

Verblijvende te (...)

NN. (...)

ALIASSEN: Q. P. (°02/05/1960); A. F. (°10/02/1964); A. F. (° 14/05/1954); A. F. ("16/02/1964); A. M. ("02/02/1960); A. K. S. ("27/12/1960); A. I. ("15/09/1954); B. M. ("21/01/1964); B. F. ("27/01/1966); C. J. ("26/06/1961); H. M. ("01/12/1964); K. A. ("16/12/1962); O. P. ("02/05/1960); K. A. ("16/12/1961)

U heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend op 03.05.2021 (bijlage 19ter), als wettelijk geregistreeerde partner van de genaamde A. J. (RR: ...) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze in overweging te kunnen nemen dient aan twee voorwaarden voldaan te worden. Enerzijds mag er op uw naam geen inreisverbod geïden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt u het voorwerp uit te maken van met inreisverbod voor 8 jaar, hetwelke u werd betekend op 03.05.2017 en die niet werd opgeschort of ingetrokken. De feiten ten grondslag van deze maatregel zijn de volgende; geen gevolg gegeven te hebben aan een eerder inreisverbod hetwelke u werd betekend op 20.01.2017; reeds 11 keer veroordeeld te zijn door een correctionele rechtbank in België, waarvan de laatste keer op 03.01.2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf wegens gijzeling, diefstal met geweld of bedreigingen, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens. Sinds de laatste veroordeling maakt hij ook het voorwerp uit van meerdere PV's (openbare zedenschennis, diefstal).

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou

dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Daartoe werden opnieuw helemaal geen stukken voorgelegd. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016).

U beschikt niet over dit recht, gezien u nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en u zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

*Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, hetwelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij onderbouwt het eerste middel als volgt:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

*I. Eerste Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 19 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel
Dat, als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing, verzoeker van zijn Belgische wettelijke levenspartner, met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.
Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve een schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.*

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing verzoeker betekend, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij

niet kan blijven bij zijn wettelijke levenspartner in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat de beslissing dd. 31.07.2020, niet in verhouding is tot het recht op eerbiediging van het familieleven. Terwijl verzoeker, als familielid van een Belg, door zijn aanvraag gezinshereniging expliciet zijn recht op familieleven inroept, doet verweerder geen enkele afweging van de belangen van verzoeker waardoor dus afbreuk wordt gedaan aan het artikel 8 E.V.R.M.”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad aanvaardt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met de wettelijk samenwonende partner, van Belgische nationaliteit. Van het bestaan van een beschermenswaardig privéleven worden verder evenwel geen concrete elementen naar voor gebracht.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoeker vraagt om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoog-kamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er

onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoeker houdt onterecht voor dat zijn gezinsleven niet in rekening is gebracht en de bestreden beslissing op geen enkele wijze een beoordeling of belangenafweging reflecteert. Inzake verzoekers vraag tot gezinshereniging met zijn partner in België, wijst verweerder op het gegeven dat verzoeker nog onder inreisverbod, ingegeven door ernstige redenen van openbare orde, staat en benadrukt hij dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor verzoeker om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen zijn partner ertoe zou verplichten hem te vergezellen en eveneens het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Hij ziet geen concrete banden van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn partner die maken dat zij in geen geval, zelfs niet tijdelijk, van elkaar kunnen worden gescheiden.

Bovendien moet worden vastgesteld dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod voor de duur van acht jaar reeds rekening hield met het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn partner, maar hij oordeelde dat, in het kader van artikel 8 van het EVRM, de redenen van openbare orde in elk geval zwaarder wegen dan het gezinsleven. Verzoeker had de kans om zijn beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing uit te putten. Deze beslissing is thans definitief in het rechtsverkeer.

Verzoekers gezinsleven met zijn partner werd verder andermaal in rekening gebracht bij de weigeringsbeslissing van 10 juli 2019 inzake de eerste aanvraag tot gezinshereniging. De Raad stelde in zijn arrest van 10 december 2019 met nr. 230 005 reeds vast dat de in deze beslissing doorgevoerde beoordeling inzake het gezinsleven met de partner in overeenstemming was met artikel 8 van het EVRM. In dit arrest kan worden gelezen als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt aldus overwogen dat ondanks het feit dat verzoeker verklaarde een relatie te hebben sinds 2014 en in 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, hij niettemin strafbare feiten is blijven plegen ondanks dat hij diende te weten dat dit een gezinsleven kon compromitteren.

Vervolgens wordt gemotiveerd dat verzoeker verschillende keren werd gerepatrieerd naar Ghana en Spanje en reeds vele malen het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is vele jaren bewust in België gebleven in een situatie van precair verblijf, en zijn gedragingen getuigen niet van een goede integratie in de maatschappij. Verder wordt gemotiveerd dat er geen elementen zijn met betrekking tot een medische problematiek in hoofde van verzoeker, noch met betrekking tot zijn leeftijd die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. De bestreden beslissing besluit dat het gezin de mogelijkheid heeft om ofwel een langeafstandsrelatie te onderhouden, ofwel zich elders te vestigen met het oog op een verdere samenwoning. Tenslotte merkt de bestreden beslissing ook nog op dat verzoekers partner voorheen de Ghanese nationaliteit had, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat zij terug aansluiting zal kunnen vinden met vrienden en familie aldaar.

Aldus blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk is overgegaan tot een proportionaliteitstoets.

Verzoeker verklaart zich hiermee niet eens, maar laat na zelf concrete elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat deze proportionaliteitstoets onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.”

Verzoeker, die in het kader van zijn thans voorliggende aanvraag wezenlijk geen nieuwe elementen naar voor bracht die de eerder reeds gedane beoordelingen onderuit zouden kunnen halen, maakt geenszins aannemelijk dat de in de bestreden beslissing gedane beoordeling niet kon volstaan of deze als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is aan te merken.

Verzoeker betwist niet dat hij actueel het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor acht jaar, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zijn actuele verblijf in België is een duidelijke

overtreding van dit inreisverbod. De mogelijke scheiding van de partner is ook eerder een gevolg van dit inreisverbod dan van de bestreden beslissing. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker echter, via de geëigende procedure overeenkomstig artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de opheffing of opschorting van het inreisverbod gevraagd. Rekening houdend met het gegeven dat het verblijf van verzoeker in België steeds precair dan wel illegaal was, kon noch verzoeker, noch zijn partner ook een gerechtvaardigde verwachting hebben dat het gezinsleven kon worden uitgebouwd of voortgezet in België. De wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner dateert trouwens van 4 december 2018, toen verzoeker reeds onder inreisverbod stond. Verzoeker en zijn partner moeten er zich op dat ogenblik van bewust zijn geweest dat, zolang het inreisverbod geldt, de samenwoning in België in beginsel niet mogelijk is. In de voorliggende omstandigheden kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat er geen concrete elementen van afhankelijkheid spelen in de relatie met zijn partner, waardoor hij niet is verhinderd om de nodige stappen tot het opheffen of opschorten van het inreisverbod te zetten vanuit zijn land van herkomst. De partner kan er dan voor opteren om verder in België te verblijven. Er blijken ook geen belemmeringen om de gezinsbanden op alternatieve wijzen verder te zetten, via de moderne communicatiemiddelen en/of bezoeken van de partner aan verzoeker in het land van herkomst. In het kader van de eerdere procedure werd trouwens, zoals aangehaald, ook reeds vastgesteld dat geenszins blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn.

Verzoeker acht de bestreden beslissing niet proportioneel, omdat deze tot gevolg heeft dat hij niet bij zijn partner in België kan verblijven terwijl de overheid geen enkel voordeel zou hebben bij het nemen van de beslissing. Dit betoog kan geenszins worden aangenomen. Hiervoor volstaat het reeds op te merken dat het inreisverbod voor acht jaar werd opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Op geen enkele wijze argumenteert verzoeker ook als zou dit ernstige gevaar voor de openbare orde niet langer voorhanden zijn.

Het kan in de voorliggende omstandigheden geenszins als disproportioneel worden beschouwd waar verzoeker wordt gevraagd de gevolgen van het hem opgelegde inreisverbod na te leven, minstens de nodige stappen voor de opheffing of opschorting hiervan te zetten vanuit zijn land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat enig aspect van het gezinsleven ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Dezelfde vaststellingen werden overigens weerhouden in het arrest nr. 247 052 van 11 januari 2021 (zie punt 1.4.), dat kracht van gewijsde heeft temeer verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij licht dit middel als volgt toe:

“Tweede middel : schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40ter Vw. niet ontvankelijk zou zijn aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 8 jaar, hem betekend op 3 mei 2017 en dat niet werd opgeschort of ingetrokken.

Verweerder is immers van oordeel dat een definitief en geldend inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebreke aan een aanvraag tot opheffing of intrekking ervan, geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend.

Luidens artikel 1, §1, 8° wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Echter het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn arrest C-225/16 Ouhrami van 26 juli 2017 de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn. Meer bepaalde oordeelde het Hof dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft :

“41. Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „ de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „ inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „ terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46 Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar

zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven."

Uit dit arrest blijkt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Dit betekent dat het inreisverbod dat verzoeker betekend kreeg, geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse broer

Immers, doordat verzoeker het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds hem op 3 mei 2017 het inreisverbod betekend werd, kan dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen en kan verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op grond hiervan niet onontvankelijk verklaren.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd en tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.2.

Bovendien oordeelde het Hof van Justitie in het arrest K.A. e.a. t/Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16 dat

"57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen."

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

Dat verzoeker in casu een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met een statische Belg, doch de bepalingen van het arrest K.A. dienen te worden toegepast.

Verweerder diende dan ook, in het licht van artikel 40ter Vw. het bestaan van een eventuele afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgische wettelijke partner, op zorgvuldige wijze te onderzoeken, wat in casu niet gebeurd is.

Dat de bestreden beslissing geen motieven over het concrete gezinsleven van verzoeker en de referentiepersoon bevat en verweerder enkel opmerkt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen verzoeker en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Volwassenen zouden immers in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden.

Dat verweerder zich hoofdzakelijk steunt op het feit dat verzoeker geen bewijs van een afhankelijkheidsrelatie zou hebben aangebracht, doch verzoeker nooit uitgenodigd werd hiervan het bewijs voor te leggen!

Ook de bijlage 19ter vermeldt niet dat verzoeker het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie diende te leveren.

Nooit werd bijgevolg aan verzoeker gevraagd om bewijzen voor te leggen van een eventuele afhankelijkheidsrelatie t.a.v. zijn wettelijke partner, zodat de aanvraag van verzoeker dan ook geenszins onontvankelijk kan worden verklaard indien verzoeker nooit op de hoogte werd gebracht van het feit dat hij ook hiervan bewijzen diende over te leggen.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan en verzoeker diende uit te nodigen om bewijzen van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, indien hij meende dat dit relevant was bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

Door nooit aan verzoeker mee te delen dat hij dergelijke stukken diende te voor te leggen, heeft verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Bovendien wordt door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom verzoeker nooit verzocht werd voorgenoemde stukken over te maken.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Deze artikelen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven worden gelezen die hebben geleid tot het nemen van deze beslissing. In de beslissing kan zo worden gelezen dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indiende als wettelijk geregistreerde partner van een Belgische vrouw en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder duidt dat om op deze rechtsgrond het verblijfsrecht als gezinslid te verkrijgen enerzijds dient te zijn voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en anderzijds de aanvrager het recht op binnenkomst moet hebben in België. Verweerder stelt vast dat verzoeker niet beschikt over dit laatste recht, nu hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor acht jaar dat nog steeds van kracht is en dat noch opgeheven, noch geschorst is. Hij stelt dat verzoeker zich bevindt in de situatie van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder is nagegaan of verzoeker alsnog een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend conform het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16. Hij stelt echter vast dat uit niets blijkt dat de Belgische partner als gevolg van de genomen beslissing zal worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten en de hiervoor vereiste afhankelijkheidsrelatie niet voorhanden is.

De voorziene motivering is geenszins als volstrekt stereotiep te beschouwen, nu deze duidelijk ingaat op de individuele situatie van verzoeker. Ten overvloede dient bovendien te worden geduoid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen.

2.2.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.4. Op 3 mei 2017 wordt verzoeker een inreisverbod voor acht jaar opgelegd. Niettegenstaande het inreisverbod leggen hij en zijn Belgische partner op 4 december 2018 in België een verklaring van wettelijke samenwoning af, die wordt geregistreerd in het bevolkingsregister. Op 5 februari 2020 dient verzoeker een aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met zijn wettelijk samenwonende partner in België. De gezinshereniging met een wettelijk samenwonende partner met de Belgische nationaliteit die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie, zoals *in casu*, wordt geregeld in artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet. Na het afsluiten van de wettelijke samenwoning wordt door het bestuur beslist de gedane gezinsherenigingsaanvraag te weigeren (zie punt 1.4.).

Kortelings nadien dient verzoeker op 3 mei 2021 een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in. De bestreden beslissing is het antwoord op deze aanvraag.

Verzoeker argumenteert dat verweerder niet vermocht zijn aanvraag niet in overweging te nemen, omwille van het inreisverbod. Hij verwijst naar en citeert ten dele het arrest van het Hof van Justitie

(HvJ) C-225/16 van 26 juli 2017. Volgens verzoeker brengt dit mee dat de looptijd van het inreisverbod pas ingaat wanneer hij het grondgebied heeft verlaten en pas rechtsgevolgen sorteert nadien.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*, gesteld *“dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. Daarmee heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt *“om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”* en in punt 52 dat aan deze doelstelling *“afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”*.

2.2.5. In een volgend onderdeel verwijst verzoeker het arrest van het HvJ van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A.* Hij stelt dat het HvJ meent dat hij een gezinsherenigingsaanvraag niet kan weigeren in aanmerking te nemen op de enkele grond dat een inreisverbod aan de aanvrager werd gegeven. Verder houdt hij voor dat de regeling, voorzien voor een gezinsherenigingsaanvraag met een statische Belg zoals in zijn geval, evengoed de bepalingen van het arrest *K.A.* moet toepassen.

Met deze stelling gaat verzoeker voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing die de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn partner onderzoeken. Deze motieven stellen:

“Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Daartoe werden opnieuw helemaal geen stukken voorgelegd. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. en anderen tegen België*, verder gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (zie RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654).

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan het gestelde in de bestreden beslissing, in navolging van de Raad van State in zijn arrest van 9 augustus 2016 met nr. 235.596, dat om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belg

overeenkomstig artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten niet enkel moet zijn voldaan aan de in deze bepaling vervatte voorwaarden maar de betrokkene ook het recht tot binnenkomst in België moet hebben. De Raad van State oordeelde dat de vaststelling dat de betrokkene nog valt onder de gelding van een inreisverbod, gebaseerd op de artikelen 1, 8° en 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan volstaan zonder dat nog verder moet worden gemotiveerd in het licht van onder meer de artikelen 40bis, 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet. Het louter aangegeven hiermee niet akkoord te gaan, volstaat niet om enige onwettigheid of onregelmatigheid aan te tonen.

Wat betreft de incidentie van een geldend inreisverbod op een verblijfsaanvraag van een familielid van een statische Unieburger, zoals *in casu*, was het Hof van Justitie wel nog van oordeel dat artikel 20 van het VWEU enkel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod, uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Zo kan volgens het Hof *“de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.”* Volgens het Hof dient de bevoegde nationale autoriteit *“dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”* (HvJ 8 mei 2018, K. A. e.a., C-82/16, punt 57).

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest K.A. nog onderstreept dat *“volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”* (§ 65).

Het vereiste onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU werd onmiskenbaar doorgevoerd in de bestreden beslissing. Verweerder heeft vastgesteld dat niets erop wijst dat indien verzoeker het grondgebied van de Europese Unie dient te verlaten, zijn partner zou zijn verplicht hem te vergezellen en eveneens dit gehele grondgebied te verlaten.

Zoals verweerder correct heeft opgemerkt in de bestreden beslissing, kan het louter bestaan van een gezinsband niet volstaan voor de erkenning van het afgeleid verblijfsrecht. Noch in het kader van zijn aanvraag, noch in het kader van huidig beroep bracht verzoeker concrete elementen naar voor die kunnen wijzen op een afhankelijkheid tussen hem en zijn partner die kan maken dat deze laatste in navolging van hem zou worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. De Raad herinnert eraan dat de zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Dit klemmt nog meer nu het arrest, vermeld onder punt 1.4., aan verzoeker werd ter kennis gegeven en deze uitleg hem in dat arrest al is gegeven. De Raad ziet niet in op basis van welke grond verzoeker moest uitgenodigd worden om zijn standpunt te kennen te geven over de voorgehouden, door niets ondersteunende, stelling dat hij uitleg kon verschaffen over een eventuele afhankelijkheidsrelatie met zijn partner. Noch bestaat er een verplichting om deze vraag op te nemen in de bijlage 19ter. Verzoeker toont evenmin zijn belang bij deze grief gelet op de kennisgeving van het arrest, vermeld onder punt 1.4. Evenmin duidt verzoeker

aan waarom het bestuur verplicht zou zijn om te motiveren over de vraagstelling zelf van het afhankelijkheidsonderzoek.

In casu kan slechts vastgesteld worden dat het bestuur opnieuw een afhankelijkheidsonderzoek heeft verricht, overigens ook gelijk aan de eerdere weigeringsbeslissing, vermeld onder punt 1.4.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 20 van het VWEU heeft miskend, dat hij bij de motivering en beoordeling hieromtrent enige concrete indicatie van de vereiste afhankelijkheidsband veronachtzaamde of dat hij in dit verband geen redelijk en zorgvuldig onderzoek voerde.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. Een correcte beoordeling vond plaats.

2.2.6. Rekening houdend met de aangehaalde wettelijke bepalingen en nu de bestreden beslissing een toetsing inhoudt van de voorwaarden, zoals opgelegd door het Hof van Justitie, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis heeft.

2.2.7. De schending van artikel 20 van het VWEU, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN